

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік	20 кор.
на пів року	10 кор.
на чверть року	5 кор.
на місяць	1.70 кор.

За границею:

на цілий рік	16 рублів або 36 франків
на пів року	8 рублів або 18 франків

Поодинокі число по 16 сот.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милості і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5½ год. пополудні.

Реданція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. І. пл. Домбровського (Хорунщини). Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Реклямації неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні доносеня по 30 с. від стрічки.

Поляки супроти рускої справи.

(+) Скоро лише появилася вість в *Rester Lloyd-і*, що др. Кербер думає про польско-руські відносини в Галичині, ударили всі польські дневники в один дзвін — се наша домашня справа, до неї не сьміє вмішувати ся віденське правительство і т. д. і т. д. Польські дневникарі очевидно стоять, як і мало-що не вся польська суспільність, на тім становищі, що Галичина — се частина Речипосполитої, яка їм не сходить з тямки, хоч давно вже не ествує, а передові польські політики, котрі на зверх видають себе вельми льояльними, стають ддятого на своїм автономічнім становищі і кажуть — сойм є законною репрезентациєю краю, отже польско-руські відносини і їх поагода належить до сойму.

Русини однак ані на одно ані на друге становище не можуть згодити ся, на перше ддятого ні, позаяк Галичина належить до Австрії а не до Польщі, а на друге ддятого ні, позаяк наслідком Шмерлінгівської ординації виборчої засуджено руский нарід — числово рівний з Поляками, на таку малу меншість, а наслідком виборчої системи зведено і ту меншість до неможливости свободної акції заступників руского народу в соймі, чи то при ставленню внесень, чи при вношенню інтерпеляцій. До того ще галицький сойм зложив несхитні докази, що не лише над вельми скромними і найконечнішими потребами і домаганями руского народу переходить до дневного порядку, але супроти протесту руских послів намагає ся ухвалювати такі закони, які суперечать інтересам руского народу.

Колиж Поляки такі автономісти тут, де они мають таку Русинів пригнобляючу більшість, то чомуж они не придержують ся того самого погляду в Шлезку, де їх брата засуджені на подібну долю що-до числа послів, як Русини в Галичині. Навпаки они старають ся з підмогою центрального правительства виведувати для польского населеня на Шлезку (Русини сему не лише не супротивляли ся, але при всякій нагоді в раді державній піддержували домаганя Поляків що-до Шлезка).

Були з рускої сторони проби і змаганя до поагоди польско-руських відносин в Галичині в краєвім соймі — досить згадати відоме внесене пок. віцемаршалка Лаврівського, яким займала ся окрема, до того покликана анкета з Поляків і Русинів, однак всю роботу т. зв. угодової анкети погребано в краєвім архіві — дальше язикове внесене посла Вахнянина, котре поагоджено глумливою резолюцією до краєвого правительства, щоби виконувало язикові розпорядки що-до руского языка, як доси (значить, щоби скілько дасть ся, їх не виконувало), дальше внесене посла Барвіньського про обовязкову науку обох краєвих языків в середних школах, наслідком якого ще укорочено і обмежено надобовязкову науку руского языка.

Ддятого руский нарід, засуджений на таку дрібну меншість в галицькім соймі, не

може і не хоче зречи ся своїх прав, не може і не хоче піддати ся такій несправедливій майоризації, не може і не хоче дати себе засудити на животінє або передчасну смерть, а мусить і буде добивати ся належної єму і заporučеної основними законами рівноправности всякими легальними способами.

Колиж соймова польська більшість, як ми висказали в горі на тих кількох прикладах соймової політики, не хоче і не думає вдоволити справедливим і оправданим домаганям і потребам руского народу, коли тепер щораз частійше і голоснійше гомонять оклики і дневників і польских політиків, щоби Русинам нічого не признавати, ніяких уступок не робити, що з Русинами, як на днях висловив ся *Czas*, ніяк не можна прийти до порозуміння, то само про себе розуміє ся, що центральне правительство не може байдужим оком глядіти на такі відносини. Для великої будівлі се так само грізно, чи почала ся пожежа на кривлі, чи в пивниці, чи на яким будь поверсі, отже й для державної будівлі се небезпечно, чи національно-політична боротьба розгоріла ся в однім чи другім краю.

Поступованє не лише більшости соймової супроти Русинів, але також нечуванна доси загорілість, яка проявила ся серед зієтіан наслідком останнього безробітї селян і під впливом підюджуваня польского дневникарства, показує, що загал польской суспільности затратив почутє справедливости, випав зовсім з рівноваги в своїх думках і поглядах і задля того не може бути предметом судиєю в так важній і обі сторони доторкуючій справі, якою є руска справа. А позаяк поагода рускої справи є конечною не лише з огляду на руский нарід, позаяк сего вимагає добро краю і добро та інтерес держави, отже нічого дивного, що в сю справу мусить вдати ся безсторонний судия, котрому Русини можуть подати свої потреби і домаганя, керманич австрійської політики др. Кербер. Се може бути немило Полякам, що др. Кербер стає яко судия польско-руських відносин, однак до сего довели керманичі польской політики своєю беззглядністю супроти руского народу, невірною розумістю на всякі потреби, немінучі для національно-культурного розвитку руского народу.

Коновка зимної води.

Незавзаний дописуватель *Przegląd-у*, в дальшій ході своїх ухвал пише ось як про зарадчі способи на страйковий рух:

«По довгих медитаціях і пробах вважаю один проєкт, єще з передстрайкового часу, позванської методи віддаваня в державу *двірских ланів консорціям місцевого населеня* єдиноспасеним в хліборобских господарствах (інакше в лісових, ставових, підмійських, рільничо-промислових). Супротив пошукуваня за землею навіть між хлопами у східній Галичині позискаємо державну ціну дуже добру; розумно пороблені контракти і на довгий період забезпечуть

нас, що хлопи не знищать землі, а ми удержимо ся при землі, позбудемо ся щораз тяжших клопотів і при розумній комбінації (половину видержавити, а на половині господарити самому, зобовязавши хлопів-державців до роботизни) — можемо дійсно вибристи з положеня, в яким ми найшли ся з нашої і без нашої вини. *Найглушче стало ся, що до цілої сеї справи втикнула свої три гроші руска квестія.*

«Я знов відмінної гадки від дотепер голошених кличів, що *прецінь таки мусимо говорити з Русинами.*

«Питанє тепер, з котрими, бо розділ Русинів, вже не на дві головні партії, але на два ворожі племена, є фактом довершеним. Русини суть нашими завзятими ворогами, але єще більше завзятими ворогами супротив себе суть Українці і москвофіли, а властиво тепер вже не москвофіли, тільки «австрійські» Росияни. З сумного отже досьвіду знаємо, що перебутий страйк і єще грозачий, є ділом Українців, під котрих прапором вже від довшого часу руский хлоп иде як зачарований. Не припускаю, аби між Українцями, котрі тепер на галицькій Руси вирости в таку силу, що слушно говорять: «ми, то цілий народ» — були самі зацалені прихильники страйків і революційної роботи. Віднайти поважні елементи, передовсім клерикально-консервативні між Русинами-Українцями, — а знаю, що ті елементи коло молодого о. Митрополита суть сильнійші, як гадаємо, — і тих через відповідне порозумінє з ними в справі їх національних жадань вівзати, аби взяли ся енергічно до давлення сих змагань між місцевими Русинами, котрі ані їм, ані нам нічого доброго не принесуть.

«Розумію, що в тяжкій страйковій борбі зробили нам певні прислуги москвофіли, але не вірю, аби сї услуги були з любови. В москвофільских дневниках вичитую скажену ненависть до всего, що динє польским! і католицким духом, ненависть, що веде їх аж до цинічної наруги з найбільше болючих хвиль історії нашого народу. Не можу отже вірити, аби сї прислуги в часі страйків москвофіли віддавали нам з любови до нас. Коли на Руси в 1897. році зачали говорити о страйках, москвофільські часописи були сею гадкою одушевлені більше, як українські. Чомуж отже сей наглий зворот, чому в цілковитим нараженєм своєї популярности москвофіли воюють тепер против страйків? Не ддя нас, котрих они так само ненавидять, як і Українці. Москвофіли звідки инде дістають прикази — На Україні був хлопський бунт, український рух, розбуджений брошурками, шварцонаними в Галичині. Сей рух звернув увагу царского правительства на українську справу, а москвофіли дістали «бефель» нищити українські забаганки. Москвофіли з тяжким серцем сповняють сю ролю і одержують за се свою гажу і будуть сповняти єї дальше, без огляду на се, яке супротив них займемо становище. Хочу вибити «земьянам» ілюзію, що москвофіли зроблять щонебудь ддя нас між Русинами. Їх робота може бути ддя нас в дечому користна, але она виходить з инших мотивів, хто цинший єї замовив і оплатив і буде дальше так ведена з нашою чи без нашої волі, а ми не повинні дати ся надуті і оплачувати австрійскими коронами се, що вже заплачено російскими рублями.

«Вертаю отже до гадки, що доконче треба вишукати поважні елементи між Українцями і поговорити з ними. Нехай ніхто не потішає ся,

що ми досить сильні, аби пострахом удержати вархолів в ризах. Я бачив се сильне правитель-ство в часі страйків, коли непевні життя наші родини визирали помочи і потіхи і ніхто не хотів і не міг нам єї дати і ми мусли переговорювати з »gozwyrzozną Muszcza«, а поміч приходила запізною.

»Зрештою Англія, здає ся мені, є державою від нашої Австрії ліпше унорядкованою, а прецінь не може собі дати ради з Ірландією, бо борба з осілим в одній масі елементом є тяжка. Дятого я є за тим, аби знайти якийсь modus vivendi з »Українцями«.

З політичного поля.

Росія на Балкані скріпляє свої впливи. На запросини Болгарії Росія прийме участь на ювілейних торжествах в проєміку Шипки. Вправді сам цар не прибуде гостем до князя Фердинанда і болгарського народу, але в своїм заступстві вислав свого брата, великого князя Николая Николаевича з такою численною і світлою дружиною, що »вдячні Болгари« будуть се мусли уважати як признаку царської ласки і прихильности. Звич 60 найвизначніших офіцерів російської армії прибуде до Болгарії, а між ними Куропаткин, Ігнатієв і Драгоміроф. Безпосередно після посвячення церкви в парові Шипки, відбудуть ся великі маневри болгарської армії, а яких виключено зовсім представителів інших держав. Зразу дали ся були чути поголоски, що Туреччина рішучо запротестувала проти тих маневрів і загрозила урядити контрдемонстрацію на своїй території, але російська дипломатія, видко удобрухала єї, бо єї вісти небавом умовкли.

Також в Альбанії зробила Росія крок наперед, іменно позискала для себе новий консулят в Митровиці. Туреччина опирала ся довог сему жаданю, але вінци згодила ся на се. Однак справа не пішла так легко. Коли до Митровиці зїхала служба нового консуля разом з річачами, щоби урядити для него дім, Альбанці збігли ся з цілою околиці на віче і під проводом звісного Іси Аолетінара, розпочали противну акцію. Віче ухвалило, що всякий мешканець, який поважив би ся відступити консулеви дім на мешканє, пожаве смерти, а его дім піде з огнем. Того самого дня міський возний обвістив по містї сию ухвалу віча, а командант турецького гарнізону Багтар-бей і підполковник Салі-бей прислухували ся спокійно сему острацизмови супроти легального представителя чужої держави. Сейчас по оголошеню властитель готелю викинув службу і річи консуля на улицю. На протест російського консуля відповів командант турецької жандармерії Шемсі-паша, що не може дати жадної помочи російським підданним з обави перед грозою розрухів. На другий день прибув до міста відділ мізамів (загального ополчення) і перевіз річи і слуги консуля до Скопії при ескорті тисячий Альбанців. В Митровиці панув велике заворушенє, а Ісса Болєгїнац заповів, що коли консуль важить ся приїхати, стане застрілений. Порта на протест російського амбасадора не дала єще жадної відповіді, а ходять поголоски, що она відмовить exequatur російському консулеви в Митровиці, мотивуючи се тим, що там нема взагалі жадного иншого консуляту. Та чи Росія так легко уступить від того, що раз позискала — се друге питанє.

Замиканє конгрегаційних шкіл у Франції стрічаєть і далше з чинним опором монахів, котрі не лишч не услухали візваня правительственных комісарів, аби віддати школу в руки світських властей, але замикають і забарикадують брами. В деяких околицях, в котрих роялісти мають великий вплив, в обороні монахів стануло селянство, так що правительство муєло при помочи війска силою ломити опір монастирів. В кількох случаях офіцери не хотїли виконати наказу цивільних властей, за що потягнуєно їх в дисциплінарній дорозі до відвічальности. Найголоснішою була справа полковника де Ст. Ремі, котрий за упір відповідав перед військовим трибуналом в Парижі. Акт обжалованя звучав коротко: »Полковника де Ст. Ремі обжаловує ся: 1) що дня 1. серпня в Понтиві, де мав під командою 2. полк кінних стрілиців, не хотїв дати

цивільним властям до урядової чинности своїх війск; 2) що дня 8. серпня не послухав наказу, який дав єму генерал дивізії Паперс. — Військовий трибунал увільнив полковника від закиду непослуху супротив війського наказу, а за неуваженє жаданє цивільної власти засуджено его на день арешту. Такий вирок видано на підставі переслуханя свідків, котре виказало, що нарушеня субординації не було, бо не розходило ся о військовий наказ, тільки о зазив цивільної власти

Пора відновити передплату!

НОВИНКИ.

— Календар. В суботу: гр.-кат. Полож. пояса Богор.; рим.-кат. Аврелія. — В неділю: гр.-кат. Нач. Індикта, Симеона; рим.-кат. Ч. Хреста.

— Памятайте, Братя, на місію до Канади!

— ВПресовь. Митрополит Шептицький їздив в неділю до Стрия на візитацію тамошної пархід. Позавчера вибрав ся на кілька днів до своїх дібр і поверне около 16. с. м. до Львова на час елекцій кандидатів в духовну семинарію. В часі того кількядневного випочинку має ВПресовь священний виготовити обширний пастирський лист в справі рішничих страйків.

— Конкурс на пляни мурованої церкви. Митрополитий Секретаріят подає до відомости, що на конкурс наслідні начерки на будову церкви заосмотрені слїдуючими знаками: 1) »Дівер«, 2) Знак хреста окруженого вужем, 3) Сім звїздок на колесі а одна в середині тогож, 4) »Марія«, 5) »Майоліка«, 6) »Mens sana in corpore sano«, 7) »В правді сила«, 8) »Стефан«, 9) Знак коношчини, 10) »Праця«, 11) »На хвалу Бога і України«, 12) »З Богом«, 13) »Per aspera ad astra«, 14) »Самі собі«, 15) »Віра«, 16) »Слава во вишних Богу«, 17) »Воскресєнє«, 18) »Творець ви неба і землі«, 19) »Ч. 0730. Дик«, 20) »Ірена«, 21) »Руському народові«, 22) »Наша Русь«, 23) »К. Н. 2« і 24) »Основи«. — Повисні праці конкурсні на проєбу Товариства штук красних, виставлені вже з днем 8. вересня в сали згаданого Товариства до публичного огляду. Проте інтересовані, котрі би праці свої на конкурс виставили, а тих в повисне поданім списі не найшли — схотять Секретаріят о тім повідомити. — І. Зданевич, секретар.

— Хлїборобскі страйки. Перед трибуналом карним в Станиславові відбулась дня 9. вересня с. р. під проводом радника Серафінського розправа карна против 17 селян з Кїйданець, буцацького повіта, обжалованих о злочин з §§ 98а і 98б) з. к. Обжалованими були слїдуючі селяни: 1) Пилип Шкаралупа, 2) Демко Шкаралупа, 3) Яків Піддубний, 4) Михайло Колодницький, 5) Тадей Кричковский гесте Мильнацкий, 6) Іван Дзісьє гесте Кунікєвич, 7) Лука Кавецкий, 8) Федь Голшовский, 9) Онуфрій Сорока, 10) Василь Чайковский, 11) Іван Красуцький, 12) Яків Рудольф, 13) Блажей Осїдач, 14) Федь Шандуровский, 15) Лев Чехаровский, 16) Іосиф Рущецкий і 17) Іван Шкаралупа. Перші два обжаловані пересидїли в слїдчїм арешті уже з місяць, всі прочі обжаловані позїставали на вільній стопі. — Усіх обжалованих увільнено від закиненого їм злочину з §§ 98а) і 98б) з. к., а натомість засуджено обжалованих від 1—10) за переступство з § 3. закона коалїційного а то: перших двох обжалованих на 3 тижні арешту, чотирох дальших на арешт по 8 днів, а вінци слїдуючих 4 обжалованих на кару по 5 днів арешту. Прочих обжалованих увільнено цілкови-то. Пилип Шкаралупа і Демко Шкаралупа приняли вирок зі згляду, що муєли би далше сидїти в слїдчїм арешті і чекати на рішенє палати радної, всі прочі обжаловані зголосили зажаданє неважности. — Прокуратор зголосив відклик з причини низького нїміру кари що-до обжалованих 7—10. Піднести належить, що обжалованих боронили безкористовно оборонці жижди др. Р. Іонас і др. Бораль, а жадєн зі станиславських Русинів, що мимоходом сказавши все і всюду вносять польські поданя, не підняв ся оборони. Ві вторник дня 16. вересня с. р. відбуде ся знов під проводом радника Кербера розправа страйкова против двох селян з Костельник Стефана Пушкіда і Івана Яцинта о злочин з § 98 з. к.

Дня 22. вересня відбуде ся карна розправа в окружнім суді в Тернополі против 20 селян з Мишковиц, гусятинського повіта, обжалованих по причині хлопського страйку о злочин з §§ 81. і 98. з. к. і перест. з §§. 279—280 з. к. (Сїмох з них увязнено).

Перед звичайним трибуналом краєвого суду карного у Львові відбула ся вчера карна розправа в страйковій справі в Гаїх коло Львова.

Яко обжаловані ставали: Ромуальд Верболович коваль, Брон. Кюкодинський мельник, Маєр Гайден столяр, Іосиф Грушка, Павло Войдило, Сган. Арматовский, Франц Дзюбашевский і Андрей Гевак зарїбники з Гаїв. Акт обжалованя зякадував їм, що они в часі хлїборобського страйку згоняли робітників з ланів гр. Сашіжнина. Підчас розправи обжаловані не признавали ся до вини, а свідки також мало могли розповісти про вину обжалованих.

Трибунал по нараді засудив Верболовича за публичне насильство на 6 місяців тяжкої в'язниці з постом що тижня, а Кюкоцького і Гайдена за переступ коалїційного закона на кару 14 днів арешту. Прочих увільнив.

— Пявка в ярсі. Під таким заголовком подає Dziennik polski в окремій статі нечувані практики о. Громадкі з Дори з обсягу стрижєня своїх овечок. Між иньшим розповідає, що за похорон Якова Годованця зажадав 100 К і не ховав чотири доби трупа, хотїя тіло неувало ся, аж староство повідомленє жандармерією наказало поховати трупа. Та і тоді єще о. Громадка за покропленє казав заплатити собі 30 К від спадкоємців бідного гудца, який задля довгої недуги лишив свій маєток в дуже лихїм стані. Хотїя дописувателі Dziennik-a polsk-ого не завісїди і не у всім заслугують на віру, то в згаданій статі наведено стілько фактів, імен і чисел, що ми з сумом муємо о пароху з Дори зачислити до »дїячів з країни нужди і здирства«.

— Руский фестин в Дрогобичи. В неділю дня 14. вересня, в огороді міським в Дрогобичи товариство руских ремісників »Зоря« устроїло фестин з величавою програмою, в склад якої вїдє між иньшам фантова лотерія і аматорске представленє »Тато на заручинах«. В часі фестину пригравати буде музика 80. пп. зі Львова. Частий дохід призначений на добродїїні цілі і справленє прапору для товариства »Зорі«.

— Зі Станиславова пишуть нам: Інститут для дївчат ім. Осостовича під зарядом СС. Васильянок має сего року 30, а Інститут для дївчат під зарядом товариства Руских женщин 18 дївчат. Оба інституту більше приймати не можуть — задля браку місця. З огляду на се заснованє руського інститута дївчого, який зміг би помїстити всі зголошуючі ся рускі учениці є найактуальнішою потребою, якї доокружна успішність повинна як найскорше зарадити.

В цілі уконституованя Товариства »Руська Захоронка« в Станиславові відбудуть ся загальні збори в неділю 14. вересня о 6. год. попол. в комнатах »Рускої Бєсїди«. Дневний порядок: 1) Вибір президїї зборів, 2) поясненє статуту, 3) випис членів, 4) вибір голови, 12 членів Вадїлу і 4 заступників, 5) вєски Вадїлу і членів. Всїх маючих волю вступити до товариства запрошає — Комітет основателїв.

— Вечерок з танцями в Стрию. На дохід »Народного Дому« в Стрию відбуде ся заходом »Руського касина Стрийського« дня 28. н. ст. вересня вечерок з танцями. Комітет академиків, заснований в сїй справі, доложить всяких старань, щоби забава випала на загалне вдоволенє всіх учасників. Тому запрошаємо уклївно Ва. Родимців з Родинами до численної участі. Сподуємо utility cum dulci, причинять ся они тим до збільшеня фондів товариства так важного в нашїм національнім розвою. Запрошеня розсилає ся сими днями. Хто не одержав би запрошеня, зволить не оглядаючись на се, прибути, а буде сердечно прийтий. Вступ від особи 2 К. Стрій для пань вечерковой, для панів балевий. Початок о 8. год. вечером.

— Міністер залїзниць др. Віттек прибув нині рано до Станиславова, де звідів залїзничі варстати, а о 11. год. перед полуднем виїхав в напрямі Залїщик. Подорож міністра має урядовий характер з ним їде також міністеріальний секретар Геніх Др. Віттек задержить ся у Львові кілька днів.

— Гідний наслідник п. Сабата. Косівський староста п. Заградник приказав жандармерії сконфіскувати кореспонденційні картки з ілюстраціями до Шевченка »Гайдамаків«, хоч картки ті всюди продають се і ілюстрації на тих картках умїщені навіть в Росії є дозволєні.

— Подорож п. Дашиньського по сїдній Галичині. З Коломиї доносять, що тамошнє товариство »Народна Воля« скликує на день 26. вересня о год. 1½ в полуднє народнє віче до міського павільону в Коломиї. На сїм вічу буде промовляти посол Дашиньський.

— Соціальна демократія в львівській міській радї. На вчерашнім засіданю міської ради, в якій від недавна засїдає один заступник соціально-демократичної партії, п. Гудец, збула ся подія, якої львівський ратуш ще не чув і не бачив. При точї дневного порядку про передачу будови школи при ул. Кордецького п. Жиховичова, забрав голос п. Гудец і між иньшим сказав, що богато радних одержало анонімні листи, неначе би за п. Жиховичом стояв спільник, радний п. Равський. Сї слова впади на салю радних як іскра на порох. П. Равський схопив ся з місця, аби просити о голос, але его слів ніхто вже не чув, бо галєрія завїла диким і пекольним го-

лосом, а свисти і тупіт ногами доповняли акорду. Серед замішання п. Шляєн зміг ще висказати п. Гудецю кілька слів обурення за інсинуацію, але его заглушила галерія криком: «Не обиджати нашого представителя соціальної демократії! Ганьба!» і т. п. Аж по добрій хвилі притих гамір на розбішеній галерії, коли віцепрезидент Міхальський загрозив єї опороженем.

— **Львівська артилерія** по 6-деннім маршу з маневрів коло Оттинії повернула нині в полудне до Львова.

— **Лекційна комісія** завязала ся в тов. «Січ» у Львові (Ринок 10) і поручає нашій П. Т. Публиці здібних інструкторів і корепетиторів. Інтересовані можуть зголошувати ся письменно або лично (між 12—2. год. попол.). На листову відповідь належить долучити марку на 10 сот.

— **Красва шкільна рада** розділила квоту 265.000 К, призначену з красового і державного фонду на стипендії для учеників і учениць учитальських семінарий на шк. рік 1902/3 в отсей спосіб: для мужеских семінарий: у Львові 25.000 К, в Кракові 25.000 К, в Ряшеві 25.000 К, в Тернополі 26.000 К, в Тарнові 25.000 К, в Сокалі 22.000 К, в Коросні 15.000 К, в Заліщиках 12.000 К; для жіночих семінарий: у Львові 10.600 К, в Кракові 10.600 К, в Перемишлі 10.8000 К.

— **«Станиславівський Боян»** отвірає з днем 15. н. ст. вересня с. р. в своїх комнатах при ул. Собіського ч. 28 в Станиславові власну руску школу музичну. Провід артистичний сеї школи обняв п. Денис *Стинський* і уділяти ся в ній буде: 1. наука елементарна засад музики; 2. наука гармонії, контрапункту, композиції, інструментації, історії і естетики музики; 3. наука гри на фортепяні (курс елементарний, середній і вищий); 4. наука гри на скрипці і прочих смичкових інструментах; 5. наука співу сольового і хорального. Виділа заангажував самі визначніші учительські сили. — Вписове виносить і К на рік а по близькі інформації і услівя зголошувати ся просимо до п. Евгена Якубовича (ц. к. учителя в закладі карнім в Станиславові) або в комнатах «Бояна» при ул. Собіського ч. 28 від год. 5. до 7. вечером що понеділка, середа і суботи, або у него в дома — що дня. За Виділ «Станиславівського Бояна»: *Др. Янович*, заст. гол., *Евг. Якубович*, дірігент.

— **В школі повітух** (в будинку головного шпиталю) розпочнуть ся вписи кандидаток дня 8. жовтня і будуть тревати до 15. того місяця. На курс можуть бути прийняті жінчини, що ще не переступили 40. рік життя, а скоро незамужні, то лни тоді, коли є повнолітні, т. є мають скінчений 24. рік життя.

— **Археологічні здобутки.** Проф. черновецького університету др. Кайндль займає ся тепер розкопуванем гробів з камінної доби т. зв. титулів в долиніх Городниках і Шпінцях на Буковині. В першій місці найдено доси перстень, а в другій виробі з рога і глиняну посудину.

— **Найвище признане.** Цісар поручив висказати найвище признане поручникові 24. п. п. Посифови Адамичі за те, що виратував якусь дівчину від смерті через утоплене.

— **Паний дозорець.** Іван Йотечко, дозорець дому при улиці Вірменській, ч. 20. упив ся, по чав сварку з жінкою і кинув із злости запалену лампу на землю, внаслідок чого почало горіти. Під ту пору було в его хаті якийсь Романишин зі своєю жінкою, і они разом з жінкою Йотечка взяли ся гасити огонь. Тимчасом паниця вхопив одномісячну дитину і хотів єї удусити. Коли присутні єму в тім перешкодили, він їх побив і покалічив. Аж поліція зробила всему кінець, замкнувши Йотечка до арешту.

— **Телеграф Капштад-Каіро.** Ще перед бурською війною загадали горді сини Альбіону сполучити Капштад в Каіром телеграфом і залізницею. Однак сей намір не вдає ся. Поки ще жив Цециль Родес, підприємство одержувало з Англії грубі фонди на згадану будову. З его смертию застановлено дальшу будову телеграфу коло озера Тайганіки, бо не стало грошей, а подбати про них нема кому, до того ще в таких критичних часах для Англії. Про будову залізниць нема тепер й бесіди, коли нема фондів на будову телеграфу.

— **Дики в Золочеві.** Особовий поїзд, який їхав позавчєра рано з Тернополя до Львова, прогнав з ліса коло Золочева череду диків, зложену з 10 штук. Дики зі страху забігли аж до міста, де на зустріч їм вибігла з криком купа жидків і кількох поліціянтів. Дики впали до огорода комісаря скарбової сторожі п. Кауцкого, де один з них погіб від комісарської кулі, а прочі розбігли ся по цвинтарі і цегольнях.

— **Вандрівка історичного дому.** Родинний дім Вашингтона в Баздури, в Англії, в котрім мешкав перед своїм виїздом до Америки, чтобы взяти участь у війні о независимість, мають перенести на виставу в Ст. Люї. Дім вже почали розбирати. Кождий каміничок нумерують. Буде він одною з атракцій вистави. Герб Вашингтона, що украшає головний портик дому, послужив узором гербу, який видіє на американській флязі.

— **Мантії в уніформі.** Кількох віденських купців донесли оводі прокуратурі, що якийсь дурисвіт витуманив від них всілякі товари на більшу суму. Стара історія, а мимо того люди все ще дають ся на ню ловити. Від якогось часу вештає ся по Відні якийсь молодий панч в уніформі заступника офіцера, заходив до всіляких склепів і купував без грошей та вишукував собі лихварів, від котрих позичав гроші, розуміє ся, на великі проценти. Всюди лишав свої візитні карти з графською короною і підписом «Граф Юрій Залуский де Іуноча». Щоби ще більше переконати людей, що він така справдешний граф Залуский, то ще й держав у себе на столі якусь музичну композицію присвячену якимсь угорским музиком, Дечеем, графови Залускому. Отже той граф і заступник офіцера купував меблі, дорогоцінності, годинники і т. п. позичав гроші що найменше 2.000 К і при таких нагодах розповідав, що він має дуже багату родину, що его батько є полковником і командантом в Единбурзі на Угорщині та що він заявив одному з тутешних адвокатів, що готов платити довги за сина. Вірите і ходили до того адвоката, а він показав їм лист, котрий одержав був від якогось полковника в Единбурзі. Отже вірителі були спокійні і позичали ще більше, а пан заступник офіцера аванзував вже на офіцера і гуляв по Відні в офіцерским уніформі. Аж коли перебрав вже тільки у вірителів, що тоті почали непокоїти ся і не хотіли нічого давати, пан граф десь щез а дальше доходжене показало, що то був лиш простий дурисвіт. В Единбурзі не було ніякого ні полковника ні графа Залуского, лиш здавсь якийсь спільник мантія, котрий удаючи батька писав листи. Тимчасом пан граф забравши ще перстені від доньки одного з вірителів, щез без сліду, а легковірні можуть собі тепер сказати Шукай вітра в поли.

— **Жертва гри.** Молода марграфиня Ля-Вестуїєр прибула дня 2. с. м. зі своїм стрійом, віцеграфом де Шато-Віде, з Нівеї до Монте Карло, і обоє спробували щастя в рулеті. Щасте їм сприяло, бо по кількох годинах вийшли зі салі з 50.000 франків виграної. Другого дня марграфиня сама потайком заглянула до дому гри і засіла до рулетки, та щасте від неї відвернуло ся. За годину прогнала весь свій маєток: 180.000 фр. і вийшла зі салі. Другого дня рыбаки витягнули з моря єї мертве тіло.

— **Ц. к. дирекция почт і телеграфів у Львові** оголошує: Дня 16. вересня 1902. заводиться при ц. к. уряді поштово-телеграфічним в Сідлишовичах службу листового сільського, котрий чочирі рази в тижни (в понеділок, вторник, четвер і суботу) буде обходити місцевости Желехів, Кляже, Дубрівки горицькі, Гориці, Отфінів, Пертиці і Яніківці. З причини заведеня сеї служби прилучає ся місцевости Отфінів і Гориці з округу доручень ц. к. уряду поштового в Жабні, також Желехів з округу доручень Грембошова до уряду поштового в Сідлишовичах.

— **На укр.-руську Бурсу** в Н. Савчи зложив Вп. о. Сидор *Глиньский* з Буцаєва до ч. виказу 46 квоту 20 корон.

— **Вісти з станиславівської епархії.** Ординарият розпорядив, що священники, які наміряють перенести ся до других епархій, мають передше просити свою консисторию о увільненє з канон. з язи, а коли одержать на свою просьбу рішенє, можуть віднести ся до другої епархії з просьбою о прийняте в їх канон. звязь і тільки тогди, коли ординарият дотичної епархії рішить ся їх прийняти, одержуть грамоту увільнення з своєї епархії. — Іменовані: др. Григ. Литвинович провізоричним канцлером консисторії, Альфр. Сіменович з Волковець аесором консисторії і крил. Вас. Богонос представителем ординарият і председателем Товариства взаїмної помочи церковних дяків станисл. епархії. — До кан. інституції бізвані: Конст. Цієк на Виноград, Юл. Ставицький на Мияшин і Андр. Стотанчик на Давчин. — О. Ярослав Бородайкевич увільнений від обовязку третьего сотрудника соборной церкви в Станиславові і др. Григ. Хомишин від завідательства в Коломиї. — Введені: ієромонах Вол. Скоробогатий яко експон. сотрудник в Бортиках, Іван Довігевич в завідательство в Яворові коло Коссова, Мих. Стрипко яко прив. сотрудник в Зарічу коло Делятина, Волод. Давидович яко катехит нар. шкіл в Товмачи, Лев Обухівнич яко систем. сотрудник в Кобаках, Мих. Андришин яко прив. сотрудник в Річці, Волод. Величковский яко третій і Ал. Дикий (новопоставлений пресв.) яко четвертий сотрудник при соборній церкві, Ал. Грегорович (з львівської аепархії) яко другий сотрудник соборной церкви, др. Николай Семенов в Відні яко завідатель прихода в Коломиї і Ник. Бутковский (новопост. пресв.) яко сист. сотрудник в Монастирских. — Відпустку до Америки одержав на один рік о. Дм. Добровір з Черновець. — Титул стола одержали укінчені богослови: Теод. Кархут, Йос. Мизь і Глил Чернодоля. — Від конкурсового ієсита увільнені: Теод. Турулла, Волод. Кархут, Волод. Озаркевич і Волод. Балицький. — Консисторія віднесла ся до намісництва в справі назначеня

дотації для прив. сотрудника в Королівці, кудринецкого деканата. — Правительство признало на один рік дотацію для прив. сотрудников: в Гвіздци (з правом управи), Іванівці коло Гусятина, в Ворзулинцях і Жабю-Ільця, а также для четвертого сотрудника при соборній церкві в Станиславові. — Відпустку для покріплення здоровья одержали: ієрон. Темницький на два місяці, Яр. Бородайкевич на три неділі, Зенон Дудинський на місяць, Мих. Струминьский на 6 неділь, Стеф. Бартош (продовженє) на три місяці, Дм. Луговий на 6 неділь, Ісидор Якимович на три неділі, Іван Коцюба і Конст. Кунинський на пять неділь. — о. Іван Геврич з Обертина одержав на один місяць власть відправляти дві літургії.

Телеграми.

Шаввар, 12. вересня. В головній кватир явили ся на привитанє цісаря міністри Крітгармер, Вельсергаймб, Фесерварі, інспектори війск Райнлендер і Вальдштетен і офіцери з генерального штабу маневрів. Цісар приїхав о 2¼ годин. пополудни. Дочка гр. Аппонія вручила монархови гарну китицю цвєтїв. О пів години пізнійше приїхав німецький наслідник престола.

Вечером відбув ся у цісаря обід, в яким взяли участь: німецький наслідник престола, архикнязі, війскові достойники, жупан і віцєжупан та інші.

Вечером устроєно ту ілюмінацію.

Спа, 12. вересня. Бельгійська королева мала вчєра вечером новий атак астми. На нині покликано д-ра Тієєра з Брукселі.

Триєст, 12. вересня. Збори страйкуючих портових робітників ухвалили вчєра продовжати страйк. До страйку пристали паличі товариства «Lloyd-a» і приватних кораблів, що стояли в порті.

Париж, 12. вересня. Агенция Гаваса доносить з Кай-Гаїтен, що капитан повстанців Кіллїк висадив у воздух власний пароход «Crête à Pierrot», zagrożений Німцями.

Каіро, 12. вересня. Вчєра зголошено дальших 1380 случаїв холери.

Малий Фейлетон.

3 віршів Остапа Луцького.

1.

Се в літї було. В сонця жар пішли ми цвєти рвати, в чарівний яр, скалистий яр ми йшли наш рай стрічати.

Відтак у поле, на сей лан, де женці пісьь співали, колося вив ся океан — ми, люба, прямували.

У темний ліс, у тихий гай, де птахів пісьь лунала — ми разом йшли; там наш був рай, там незабудька сяла.

Куди ти йшла, там щастя звук й любови до нас лив ся, до твоїх стіп, до твоїх рук — блаватів цвєт хилив ся.

І літний жар, у сонця сквар ішли ми цвєти рвати, в чарівний яр, скалистий яр ми йшли наш рай стрічати.

Чи тямши, люба, ніч сю прекрасну, зоряну, ясну, сільську сю ніч погідну, ті ясній зорі в облаків морі, як на землю падали бідну?

З близького луку пісья лунала — пісья сумна та самітна... якжеж для нас вона милою була, та пісья, що з луку лунала, жалю глубокого пісья самітна...

